

A romantic scene of a couple sitting on a bench in a park. The background is filled with trees displaying vibrant autumn foliage in shades of yellow, orange, and red. The couple is seen from behind, their silhouettes dark against the bright, colorful background. The man is on the left, and the woman is on the right, leaning slightly towards him. The overall mood is intimate and peaceful.

Fericirea n-are nume

Bogdan Silaghi

Fericirea n-are nume

Bogdan Silaghi

Era o zi toridă de august când la țară fiind,mă striga bunica cu tărie de parcă se sfârșea lumea,întorcându- mă din cămară,mai aud o voce pe lângă cea a bunicii,era o voce de fecioară,copila vecinei bunicilor mei pe nume Ana,bunica voia ca să-mi facă cunoștință cu acea fată,dar eu din fire extrem de timid,chiar aș spune cu riscul de-a forța nota,autist,dacă nu total,măcar cu un început, am luat-o înapoi spre cămară cu viteza luminii și primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă urc în pod prefăcându-mă că caut ceva foarte important și necesar,după multe parlamentări și vociferări dându-și seama de timiditatea mea,Ana a plecat acasă și într-un târziu vocea răgușită a bunicii răsuna în toată casa: -Emanuel,poți să cobori,că Ana tocmai a plecat.Și așa a început prima mea aventură amoroasă cu o tergiversare.

Înăuntrul meu a fost prima mare bătălie între sentimente,prima mare contradicție,pe undeva aș fi vrut ca să cobor și s-o îmbrățișez pe Ana ,dar parcă ceva ,mă ținea pe loc spunându-mi că pentru moment e mai bine așa.

Poate că și religiozitatea mea dusă la extrem a contribuit din plin,comuna în care se află bunicii mei este la șase kilometri de Iași,în direcția Copoului,unde prin definiție habotnicismul este la el acasă.

De multe ori am auzit-o pe bunica care fiind întrebată cu cine merge la câmp,răspunzând:

-Cu Dumnezeu și Maica Domnului.Eu sunt mult prea mic la doar douăsprezece ani,pentru a înțelege una ca aceasta,dar simt deja o puternică chemare spre tainele teologiei și a filosofiei totodată.

Nu-mi amintesc vreo dimineață sau seară fără ca bunicii mei împreună cu mine să nu ne fi rugat,în Iași acasă la părinții mei mai sunt și zile fără momente de înălțare,dar aici acestea n-au existat niciodată.Și nu doar bunicii mergeau împreună cu Dumnezeu peste tot,ci toată comunitatea de la generații la generații,creștinismul s-a transmis inexorabil și totodată inevitabil,seara după o zi extenuantă la câmp sau la grădină,bunicii se spălau și se îmbrăcau frumos pentru a fi prezenți la Paraclisul Maicii Domnului,care se ține cu ocazia postului în apropierea Sfintei Maria,asa că eram și eu bineînțeles prezent la biserică alături de ei,Paraclisul fiind în august,iarcum școala începe doar în septembrie,pot spune că seară de seară îmi făceam apariția la biserică.

Cu ocazia Sfintei Maria,la noi în comună se ține un târg de suveniruri,îmi amintesc mereu că bunicii îmi cumpărau câte o jucărie,ba uneori câte un fluier,cu care deranjam seara vecinii,câteodată o pereche de ochelari,în luna august se purtau destul de mult,acele tarabe erau de-a dreptul luate cu asalt de către toți copiii comunei,vânzătorii erau de regulă din cealaltă parte a țării,de prin București ,Craiova sau Brăila,ei făceau și câte douăsprezece ore pe drum,dar la sfârșitul zilei se merita pentru că vânzarile erau enorme,practic plecau acasă fără marfă,dar cu un sac de bani.

Uneori lumea strângea bani pentru această ocazie,încă de la finele sărbătorilor Pascale,adică de vreo patru luni,iar în două zile de sărbătoare îi cheltuiau pentru plăcerile celor mici,care cum era și normal savurau fiecare clipă.Se spune că Sfânta Maria este protectoarea tuturor,și că ea este cea mai bună călăuză în viață,iar tot ce se întâmplă la noi în comună în preajma sărbătorii nu face decât să confirme biblia,pentru că de regulă în această perioadă a anului nu se îmbolnăvește nimeni și nimeni nu moare.

Înăuntrul bisericii mereu am fost fascinat de bolta și picturile din interiorul acesteia,după literatură, pictura a fost cea de-a doua mare iubire a mea,în concluzie după visul de a deveni un mare scriitor,pictura îmi dădea mereu târcoale în alegerea drumului pe care orișicine trebuie să-l urmeze în viață.Dintotdeauna vitraliile au fost marea mea admirație pentru pictură și inclusiv în biserică,dacă dorești să admiri un vitraliu în ziua de azi îl poți face doar la o biserică sau la vreo mare mănăstire sau mitropolie,asa cum spre norocul meu există în Iași.

Pe lângă vitralii,într-un lăcaș de cult mă mai frapază picturile pe pânză,care înconjoară interiorul încăperilor,apoi felul în care sunt pictați pereții de jur împrejur dau un aer divin oricărui lăcaș de cult.Dacă lumea pleca imediat după terminarea slujbei religioase,eu eram cuprins de-o metafizică contiună,cu greu pășeam scările la coborârea din scoruș,probabil că și clopotnița aflată deasupra mea îmi impunea o stare de melancolie când sunetul clopotelor răsuna peste întreaga comună,eu fiind la

doar doi metri deasupra lor și auzind zgomotul lanțurilor de care se trăgea cu o forță uriașă, pur și simplu mi se făcea pielea de găină, așa cum se spune în popor.

La întoarcere spre casă, mai întotdeauna admiram grădinile sătenilor așezate în fața caselor cu foarte mult tact, unele erau pline de trandafiri, altele cu lalele, dar majoritatea conțineau o combinație vastă de flori începând de la garoafe și terminând cu crini sălbatici care dădeau un ornament de zile mari. Tot în drum spre casă, seara la lumina lunii tinerii din comună se adunau în curtea școlii gimnaziale de altfel singura din comună, și de regulă doar o astel de școală se afla și-n restul comunelor din împrejurul Iașului, liceele, facultățile, toate fiind situate în Iași, tinerii din comună cu toții frecventau școlile superioare la Iași, dar să revin la curtea școlii gimnaziale, unde tinerii adunați în cerc povesteau aproape totul despre nimic, mereu la finalul serii se lasă cu un râs foarte apăsător din partea lor.

Eu fiind prea mic nu prea înțelegeam recenzia povestirilor, doar așa aleatoriu mai prindeam și eu câte o glumă din mers, acolo unde erau și fete în cerc de jur împrejur, fete foarte frumoase de altfel, fiind mezinul grupului nu prea eram luat în seamă de către acestea, îmi aduc perfect aminte cum acolo se formau perechi care în anume momente de intimitate se sărutau cu o pasiune ieșită din comun pe treptele școlii sau uneori într-o sală de clasă.

Dorința sau himera efemeră din capul meu pe vremea aceea, era ca eu și Ana frumoasa mea vecină, care de altfel mă simpatiza, să fim în locul unora dintre acele cupluri care se sărutau cu pasiune pe scările sau în incinta școlii. Dar ea cum avusese parte de-o educație dură și severă, mama ei fiind puțin mai laxă cu ea, dar în schimb tatăl ei cadru militar fiind, o ținea cât se putea din scurt. Ana n-avea voie să părăsească incinta curții, seara după orele douăzeci decât însoțită și atunci doar la biserică sau în vizită la câteva rudeni mai apropiate, chiar și ziua avea parte de foarte puțină libertate, doar până la cooperativa comunei sau în vizită la cineva apropiat, dar niciodată nu pleca fără ca în prealabil să-și anunțe părinții.

De regulă în zilele toride ale verii majoritatea tinerilor plecau la scăldat în toiul zilei la râul care stăbătea comuna, când un verișor mai mare venea să mă ceară de la bunica și aceasta se afla într-o zi bună și-mi dădea acceptul, mergeam și eu bucuros, ca să mă scald la râu, dar pot spune cu mâna pe inimă că ori de câte ori m-am uitat îndelung după Ana n-am văzut-o niciodată. Probabil mirajul costumului de baie feminin mă împingea să fac asta, și așa orice fată pe care o vedeam la râu în costum de baie, îmi făcea transferul la Ana.

Uneori când veneam acasă o vedeam în curte făcând câte ceva, casele noastre erau vizavi și instantaneu mi-o imaginam la râu în costum de baie, câteodată aveam impresia, poate o mai am și astăzi cum că imaginația subiectului poate fi mai presus decât obiectul însuși. Și așa se scurgeau zilele în luna lui august cu mari speranțe și mici realizări dar mereu cu o brumă de optimism în suflet.

Seara când bunicii mei și părinții ei stăteau pe banca din fața casei la o mică poveste, în speță mai mereu o recenzie a zilei aflată pe sfârșit, de câteva ori s-a nimerit ca să fim alături, eu stăteam pe jos pe covorul frumos de iarbă verde, iar Ana majoritatea timpului stătea pe bancă, dar n-am îndrăznit niciodată să-i spun ceea ce simt, dar în sinea mea nu mă gândeam decât la ea și instantaneu mă cuprindea o stare de metafizică aproape inexorabilă. Ea mereu veselă, cu zămbetul pe buze, vorbăreată, dar eu atât timp cât ea era de față la discuții, luasem poziția ghiocelului.

Din când în când ea mă întreba câte ceva, dar mai întotdeauna răspunsurile mele erau laconice, ceea ce nu făcea altceva decât să taie din fașă orice fel de continuare a discuției, dând timpul înapoi realizez că a fost o mare insolență din partea mea, dar pur și simplu prezența ei mă lăsa fără cuvinte. Când ea nu-și făcea apariția, deși eu eram cel mai mic din grup, aveam o gură spartă și vorbeam mai mult ca toți, eram de neoprit, câteodată omul vorbește și fără de el.

Câteodată o zi de vară poate fi echivalentă cu un secol sau poate chiar cu un mileniu, în special în mediul rural unde toată lumea se trezește vara la orele patru, maxim cinci, când deja afară există o brumă de lumină, de pe la orele cinci se începe munca pe câmp și se continuă până la orele amiezii, când soarele pătrunzător provoacă o osteneală de nedescris, chiar și pentru cei mai devotați mucitori ai

câmpului, care iau o pauză binemeritată de altfel, dar după ce trec orele amiezii caniculare, tărani își reiau muncile agricole până aproape de lăsarea serii, când dacă este cazul și acum este, fac o baie rapidă își schimbă hainele de câmp cu cele de duminică, și merg cu toții la biserică pentru a asista la slujba de seară, după care cei care mai au energie și nu sunt morți de osteneală după efortul depus peste zi, mai stau la o poveste pe banca mereu răbdătoare și ascultătoare de povești din fața casei.

Stau uneori și mă gândesc cum că omul are și a avut energii nebănuite pe care le scoate la iveală când este vorba de vreo voluptate sau vanitate de-al lui, chiar dacă el pare la capătul puterilor. Odată cu trecerea sărbătorii de Sfânta Maria, mereu începeam să mă gândesc la școală și implicit la lucrurile care sunt necesare pentru începerea ei, rechizite, haine de calitate, pantofi de calitate, deși de la locuința noastră din Iași și până la școala generală unde îmi tocesc coatele, fie vorba între noi există o anumită distanță, dar niciodată n-am folosit un mijloc de transport în comun, deși în fața blocului este amplasată o stație pentru mijloacele în comun, de aceea pantofi trebuie să fie de calitate, apoi dar nu cele din urmă rechizitele care sunt vitale în viața unui elev, la rândul și ele trebuie să fie de calitate extra. Dintr-o dată gândindu-mă la toate acestea, m-a cuprins o stare de nostalgie care de regulă ține până la venirea mea la Iași, așadar zilele mele la țară erau numărate pentru acea vacanță și inclusiv open pentru acel an în curs probabil, urma să mă întorc doar pentru câteva zile în vacanța de iarnă dintre Crăciun și Sfântul Ioan, dar acele zile se scurgeau atât de repede întrucât nici măcar nu-ți dădeai seama de importanța și semnificația lor. De aceea în ultimele zile de vacanță la țară am încercat să fac tot posibilul ca să mă simt bine și într-un final să combin utilul cu plăcutul, mergeam la pescuit la râu și mereu încercam să nu vin acasă cu mâna goală, un ultim joc de fotbal în curtea școlii generale, care la sfârșit se lăsa cu o strângere cordială de mână și cu o ultimă poveste nocturnă în incinta aceleiași școli și nu în ultimul rând cu o ultimă filă întoarsă și cu sfârșitul unei cărți pe care am devorat-o în ultimele două săptămâni petrecute aici. O ultimă privire aruncată peste drum, în curtea casei vecinului, pentru a vedea-o pe Ana și chipul ei fermecător care îmi rămâne pentru mult timp în memorie, chiar și după începerea școlii și cu noile colegi de clasă, frumoase și ele de altfel, dar gândul îmi era tot la Ana, deși spre rușinea mea emoția și-a spus cuvântul și în ultima seară de vacanță la țară când bunicii mei și părinții ei au stat la o poveste pe banca din fața casei, bancă pe care a fost prezentă și Ana, dar eu văzând-o m-a cuprins o complexitate de gânduri instantaneu și am preferat de citit cartea, în comparație cu un rămas bun adresat cordial ei.

Rămas bun pe care l-am adresat puțin mai devreme tuturor tovarășilor de joacă, care mi-au ținut companie pe durata întregii vacanțe.

Totodată ultima seară petrecută aici am ținut să fie una specială, din prisma rugăciunilor de seară, de aceea am luat cartea de rugăciuni a bunicii și am început să citesc din ea, bunica fiind afară pe bancă, la un moment dat am găsit un trifoi cu patru foi așezat cu tact pe pagină, peste câteva pagini am găsit încă unul asemănător, moment în care m-a cuprins o stare de fericire, dar în sinea mea mă gândeam la fericirea bunicii mele care sunt ferm convinși că are amintiri frumoase legate de aceste însemnări, orice însemnare reprezintă o amintire, iar amintirea nu are rolul doar de a conserva ci și de a amplifica semnificația unui moment, a unei trăiri, a unui entuziasm.

În fiecare seară ca și în fiecare dimineață de altfel, bunica mea îmi pieptăna vreo zece minute părul, dacă seara nu era întotdeauna necesar, dimineața după trezire chiar că necesita așa ceva, la noi în comună nu există frizerie, cea mai apropiată era la Iași, în speță la șase kilometri, iar părinții când mă duceau pentru un sfârșit de săptămână acasă pentru a-mi schimba hainele, și a le spăla profesional pe cele vechi, de regulă frizeriile erau închise, sâmbăta au un program foarte scurt doar trei ore dimineața, iar duminica sunt toate închise și așa peste vacanță aveam părul puțin cam mare, iar o aranjare frumoasă a lui era o prioritate pentru bunica mea în fiecare dimineață și seara în special când participam la slujba de seară la biserică deosebit de frumoasă din centrul comunei.

Dimineața m-am trezit cu o stare de regret în suflet, pentru că timp de un an de zile n-am să mai gust din fructul libertății și a plăcerii care este vacanța de vară cu toate aventurile ei, iluziile ei și uneori

deziluziile ei,cu simplul fapt că odată ieșit din bloc și uitându-mă în zare n-am s-o mai văd pe Ana,ci doar necunoscuți grăbiți,doar fețe palide care inexorabil tind să se transforme în cadavre vii,dacă aici în comună tot omul îți dă un bună ziua,indiferent că te cunoaște sau nu,la Iași oamenii trec indiferenți privind doar drept fără ca să schițeze cel mai mic gest chiar și un salut mișcând puțin capul în jos,este prea mult pentru unii,de aceea viața la țară poate fi palpitantă,în schimb la oraș viața poate fi considerată o fadă de zile mari.

Gara din comună nu se află la mare depărtare față de casa bunicilor cred maxim patru sute de metri și asta cu exagerare,de la gară și până acasă e o linie dreaptă în concluzie am viziune directă cu gara și pot vedea cine vine și cine pleacă într-acolo.Tot așa în adâncul sufletului speram ca într-acea dimineață ca printr-o minune,mama să fi pierdut trenul să se fi trezit prea târziu,să se fi defectat trenul,și să nu poată veni după mine,spun mama pentru că la rândul și ea era în vacanță,fiind profesoară intra și ea în acea vacanța de vară,tatăl fiind economist era mai mereu aferat și nu prea avea timp și pentru mine,de aceea mama era mai întotdeauna cea care venea după mine cum e și cazul acum,sau cu mine când mă aducea la începutul vacanței.

În momentul când am auzit trenul garând,am ieșit în stradă privind îndelugul străzii,în primul grup de oameni n-am zărit-o pe mama,dar pe undeva știam că ea are pasul mai mic și că urmează ca să apară mai la urmă,alături de alte două trei doamne,așa a și fost,în al doilea grup,grupul doamnelor ca să zic așa,am văzut-o având în mână dreaptă o valiză pe role,unde urma ca eu să-mi pun toate lucrurile care s-au adunat pe parcursul vacanței.În acel moment deși afară era senin,am simțit că mi se întunecă vederea și încet dar sigur cerul coboară peste mine,fluturii în stomac și-au făcut și ei simțită prezența,toate acestea pentru că în sinea mea mai doream puțină libertate,puțină distracție lucruri care la Iași erau doar simple utopii.

Bagajele îmi erau pregătite din ziua precedentă,mamei nu-i rămânea altceva de făcut decât să le verifice pentru ca nu cumva să fi uitat ceva esențial pe dinafară și să ne luăm rămas bun de la bunici,peu pentru ca mai apoi să ne întoarcem cu următorul tren,care era doar la o oră distanță plecare de cel cu care venise mama la noi.După ce mi-am sărutat cu pasiune bunicii,mi-am luat adio de la cățelușa noastră Linda,am aruncat cu disperare o ultimă privire spre casa vecină în speranța că o voi vedea măcar acum pe Ana,dar n-a fost să fie,probabil fiind și dimineață Ana avea și alte treburi prin casă,și încă nu era prezentă în curte,drumul până la gară deși distanța este mică,l-am parcurs foarte anevoios,de obicei când părăsești un loc drag ție,o mulțime de amintiri și regrete se abat asupra ta și parcă o parte din tine rămâne acolo,aidoma s-a întâmplat și în cazul meu,când parcă cineva mi-a turnat cu găleata plumb în picioare,îmi aduc perfect aminte cu mama mă întreba mereu...dacă mă simt bine,și Emanuel grăbește-te puțin te rog,altfel pierdem cu siguranță trenul!

Sunt convins că mama vorbea doar pentru ea,mintea mea era regresată în amintiri,iar vorbele mamei erau superfluu.Ajuns acasă ,am constatat că întreg universul din jurul meu s-a schimbat radical,parcă și aerul inclusiv este cu mult schimbat față de cel de la țară,singurul lucru pozitiv e că în scurt timp începe școala și o să-mi revăd cu mari emoții colegii de clasă și sunt ferm convins că ne vom povesti la nesfârșit aventuri de vacanță.

Dintre toate colegele de clasă,nici una nu seamănă cu Ana,poate așa luată din depărtare una pe nume Raluca,care are banca de clasă la două rânduri în fața mea,dacă nu mă înșeală memoria,dar totuși chipul Anei pare mai luminat,ce este izbitor de asemănător este că familia mea se cunoaște foarte bine cu familia Ralucăi,sunt prieteni foarte apropiați,chiar se vizitează reciproc,ce este drept mai rar de vreo două -trei ori anual,dar totuși o fac,la fel ca în cazul Anei când bunicii și părinții ei se vizitau reciproc.

Eu fiind o fire mai retrasă,am încercat să stau deoparte,în scurtele vizite pe care părinții le făceau lor,dar la întarea părinților în casa Ralucăi aceasta din urmă îi întreba mereu de prezența mea,iar ai mei mai întotdeauna se scuzau cum puteau de absența mea acolo,adevărul este că niciodată n-am fost interesat de o asemenea vizită.Întotdeauna o întrevvedere după vacanța mare cu toți colegii nu

poate reprezenta decât un moment de bucurie. Dacă băieții nu s-au schimbat foarte mult, noi creștem mult mai lent decât fetele, care fete au crescut în trei luni cât băieții în trei ani, pur și simplu câteva dintre ele sunt foarte greu de recunoscut, pe lângă înălțime au luat foarte mult și în gabarit cum se zice pe la noi, au cu toate fund în pantaloni, pe deasupra cred că a venit timpul și pentru sutien.

Uneori stau și mă gândesc cum că o fată nu crește, ci se naște matură gata dezvoltată, din toate punctele de vedere, pregătită pentru viață, inclusiv pentru căsătorie, toate dar absolut toate, nu fac măcar o excepție, au simțul matern foarte dezvoltat și bineînțeles că acest simț este unul nativ.

În prima zi de școală, deși sunt în clasa a patra, emoțiile au fost la fel ca prima oră când am pășit voios și plin de entuziasm treptele școlii generale, mama a insistat să mă însoțească, probabil dintr-o fobie ca nu cumva să deteriorez buchetul imens și frumos de altfel, de flori, dedicat doamnei învățătoare și posibil pentru o discuție cu aceasta legată de programa școlară în curs de dezvoltare, cum și mama este în domeniu au ținut un lung discurs legat de această temă, după care mama s-a urcat direct în mașină și cu viteza luminii s-a deplasat la școala ei unde își exercitează profesia, acolo este și ea învățătoare, iar simplul motiv pentru care eu n-am urmat-o acolo cu studiile este că școala unde studiez în prezent este cea mai apropiată de casă, iar școala unde profesează mama este cu mult mai îndepărtată decât cea prezentă, și mă scutește de un drum foarte obositor sau la fel de un timp foarte îndelungat dacă ar fi ca s-o aștept pe mama până la finalul orelor de curs, pe urmă să vin cu ea cu mașina, asta ar însemna ca eu la douăsprezece după ce termin propriile cursuri să mai aștept încă două ore până la orele patrușprezece, când termină și ea cursurile, după care să venim împreună acasă, ar fi fost mult prea absurd.

De aceea am ales școala mai apropiată, deși mama susține că școala unde profesează ea este mult mai bună, se învață mult mai bine decât unde sunt eu în prezent, dar asta e, câteodată în viață destinul și hazardul sunt incontroleabile, pot îndrăzni a merge mai departe și a susține că-n viața fiecăruia dintre noi există o doză, o brumă de dadaism, cum probabil este și normal să fie. Cum ar fi dacă am ști cu toții când vom muri, ce se va întâmpla mâine sau poimâine, ar fi complet fad, n-ar mai exista pic de tensiune, n-ar mai fi nicio controversă, iar din toate acestea la un loc ar rezulta o mare demitizare și astfel progresul ar fi ținut pe loc, iar viața ar deveni una cât se poate de anostă. Oricum timpul nu mai poate fi retrospectiv, mi-am asumat responsabilitatea pentru drumul ales în viață, inclusiv școala și într-un final sunt ferm convins că n-am să regret alegerea făcută, măcar din prisma faptului că sunt într-o clasă cu foarte multe colege frumoase și asta nu e puțin lucru, ținând cont că în ziua de azi frumusețea este foarte rară.

Momentan sunt fericit și asta e tot ce contează, școala a început cu greu pentru mine gândul îmi era tot la zilele cu soare de vacanță, dar una e una și alta e alta, acum trebuie să mă adun și să depășesc momentul de visare și euforie și să mă concentrez asupra lecturii pe care o aprofundez din toată inima.

Dintre toate materiile școlare la care eu iau parte, literatura mă atrage cel mai mult, în special gramatica și lingvistica pe care personal le consider esențiale în viața fiecăruia dintre noi, nu poți ca să ții un dialog cu o persoană incultă, fără o dialectică bună, pur și simplu te zgârie la urechi, o asemenea persoană te lasă într-o metafizică continuă, de aceea limba și literatura română este cursul meu preferat, pot spune cu mâna pe inimă că alături de istorie, este motivul pentru care eu sunt prezent aici, de mic copil mi-am dorit ca să devin un mare scriitor, nu știu dacă visul se va transforma în realitate dar momentan eu sunt în devenire, iar prin definiție devenirea reprezintă o perioadă de neliniște, de căutări, de controverse, dar toate acestea adunate la final sunt ferm convins că vor duce la un progres, la o consacrare. După cum spuneam alături de literatură, istoria reprezintă o materie foarte importantă, pentru că ea redă mereu noțiunea timpului și a spațiului, ea prin definiție nu lasă lucrurile să treacă în neființă, în absolut, istoria le aduce mereu la suprafață, indiferent de împrejurări ea le așează cu grijă pe tipar așa cum au fost, cu plusuri cu minusuri, pozitive, negative, istoria nu minte niciodată, de aceea o ador la nesfârșit.

Pe lângă toate aceste argumente, ora de istorie ne este predată de cea mai frumoasă profesoară pe

care ochii mei au văzut-o vreodată,dacă ar participa la Miss Univers,sunt sigur că ar câștiga concursul,pur și simplu când își face apariția în sala de clasă instantaneu se așterne liniștea,și toții copiii își îndreaptă privirea înspre ea.Cred că și complexul lui Oedip își joacă rolul aici,eu în nume personal o compar cu Zeița Venus,care nu s-a născut și a crescut la fel ca toate,ci a apărut direct din mare la treizeci de ani ca fiind direct cea mai frumoasă femeie din lume,poate că și acesta a fost un argument pentru care m-am îndrăgostit de istorie.

Zilele trec total diferit,de când sunt în plenitudinea cursurilor totul este schimbat în grila mea de program,și-a făcut apariția limita,lucruri pe care am voie să le fac,lucruri care acum îmi sunt interzise,sau mă rog îmi sunt limitate,cum ar fi joaca sau o poveste într-o curte de școală,acum cartea a devenit prioritară în grila mea de program,la școală carte,la bibliotecă aidoma,acasă carte,dar așa se întâmplă când ești în devenire,în creștere,trebuie ca să acumulezi mereu noi cunoștințe,ca pe urmă să te folosești de ele mai târziu în viață,de aceea trebuie să ne plângem mai puțin.Prin definiție perioada de devenire corespunde unei perioade agitate de contadiții,când părinții trebuie să fie constant lângă copiii lor,făcându-le acestora un program,ca pe urmă când această perioadă ia sfârșit totul devine mult mai clar,mult mai limpede și mult mai relaxant,cu ceea ce am fost încărcăți în perioada infantilă cu aceea vom merge toată viața,în concluzie nu doresc să fiu chiar ultimul ratat,de aceea trag puțin de mine,ca să nu regret definitiv mai târziu,când o să-mi apară responsabilitatea și conștiința de sine.

Biblioteca centrală din Iași,e una dintre puținele construcții ridicate cu cap în ultimul timp,s-au ridicat o sumedenie de clădiri în ultima vreme,dar mai toate sunt fără gust,doar de dragul de a construi ceva,doar de dragul timpului pierdut ca să mă exprim mai bine s-au făcut aceste clădiri.Majoritatea sunt cu sticlă albastră,ceea ce face ca clădirea să pară și mai ternă,acele clădiri din cărămidă arsă făcută manual au dispărut.iar în locul lor a apărut sticla.La bibliotecă mă simt în largul meu,sunt înconjurat de mii,zeci de mii de cărți,pe lângă toate acestea personalul care își duce activitatea în bibliotecă este unul de mare bun simț,am observat la ei o răbdare ieșită din comun,toți copiii sunt tratați regește,ceea ce nu face altceva decât să-mi sporească atracția spre bibliotecă,unde săptămânal asta mi-am propus eu,să împrumut și să citesc bineînțeles măcar o carte.Pe lângă materia școlară destul de aglomerată,este drept,mai studiez acasă și câte o carte de filosofie,filologie sau istorie,ceea ce mă face să mă cred parțial autodidact.Zilele trecute îndreptându-mă spre casă venind de la școală,am privit aleatoriu la un etaj superior al unui bloc pe lângă care treceam și am zărit o fată frumoasă la una dintre ferestrele apartamentului în care locuia și fata sunt sigur că m-a observat și ea la rândul și-a retras privirea o dată cu întreg corpul și instantaneu s-a lăsat în jos.

Am observat-o totuși ca fiind puțin rușinată de situația de față,înainte ca ea să se lase în jos,dar cred până la urmă că este o reacție normală de adolescență aflată în căutări,și totodată la bariera dintre sensibil și finit,dar având într-un final inima mișcată de această haioasă întâmplare care mi-a marcat ziua.După ce mi-am terminat temele,recunosc că pe tot restul zilei mintea mi-a fost într-acolo,meditând la ce se gândește o adolescență în asemenea situație.oare se gândește și ea la mine..posibil.

Se spune că odată ce o fată îți zâmbește,reprezintă că cel puțin pentru moment,ea te acceptă la sentimentul ei și totodată lasă o porțiță deschisă pentru întrevederile ce pot urma,de un singur lucru sunt sigur însă,o asemenea situație,un asemenea zâmbet,iarna poate costa foarte scump sau mai rău e imposibil de primit,asa că trebuie apreciat ca atare.Niciodată nimeni nu va avea tulburări spirituale și de conștiință atâta vreme cât se va gândi la un lucru plăcut,iar eu acum mă gândesc doar la acel chip frumos,pe care l-am văzut zilele trecute.Venind de la școală,tot la orele amiezii ca de obicei,instantaneu privirea mi-a fugit fără voința mea interioară la acel etaj unde am văzut fata care aducea cu frumusețea unei nopți de vară,dar de data aceast nici urmă de ea,draperia era trasă,fără lumină înăuntru și oricum cred că privirea mea era de prisos,peu ce acel geam aparține camerei mari,unde sunt sigur că locuiesc părinții ei și camera mică unde probabil locuiește ea n-are geam decât la balcon,ceea ce scade posibilitatea de a vedea-o în curând la acel fermecat geam,mai degrabă la bucătărie,când ea s-ar afla acolo pentru a consuma ceva.La școală m-am uitat atent după ea,când te îndrăgostești lulea de

cineva, oriunde parcă îți apare în cale, așa și cu mine în curte sau pe coridor, toate fetele pe care le zăream îmi aduceau cu ea la chip dar firește că în realitate n-am mai văzut-o pe mica prințesă niciodată de atunci.

Singurul lucru pozitiv din toată căutarea aceasta vecină cu disperarea sau cu marota, constă că această căutare îmi ține flacăra vie, aprinsă gata să explodeze în orice moment, e nestinsă și asta îmi face numai bine ținându-mă treaz în fața realității.

Orice himeră, chiar fie ea și efemeră aduce cu ea și puțină adrenalină!

Nu la dapărtare de școală se află în construcție o biserică, fundația și o parte din construcție e terminată, să zic jumătate din proiect, slujbele se țin la subsol, care este amenajat provizoriu pentru așa ceva, tot aici se și spovedește, asta am urmărit cu atenție pentru că în zilele care vin doresc și eu ca să mă curăț de păcate atâtea câte sunt. Afară este expus undeva în fața ușii proiectul de construcție a bisericii, care se estimează a fi gata în cinci -șase ani de acum înainte, biserica va avea două turnuri mărețe și o clopotniță uriașă, de asemenea bolta va fi una foarte frumoasă, vor ieși în relief picturile de pe ea și vitraliile care mă vor lăsa mască la intrarea în biserică. Dar cum am spus, până atunci slujba se va ține la subsol, iar primul pas în cunoașterea bisericii îl voi face chiar astăzi în răspăr cu orele de curs, mă voi duce la liturghie chiar în pauza mare, cu riscul de a întârzia la ora următoare îmi urmez voința care vine de la interior și mă îndrumă într-acolo.

Deși e mijlocul săptămânii, subsolul bisericii aproape că s-a umplut, aproximativ o jumătate de oră cât am fost eu prezent acolo am simțit un grad ridicat de spiritualism, chiar și așa într-o improvizație, ce este adevărat foarte frumos amenajată, cu tablouri, sfeșnice și mătăsuri, toate pe temă religioasă, aranjate cu foarte mult tact fac ca rugăciunea să fie bine primită. Tot la interiorul bisericii se află o stație audio profesională având două boxe amplasate afară, toate acestea pentru credincioșii care la marile sărbători nu mai au loc la subsolul improvizat, iar dacă geamurile clasei sunt larg deschise, atunci slujba se poate auzi chiar din sala de clasă, un prilej de bucurie în plus pentru mine.

Seara, după încheierea activităților de peste zi, urmează pentru mine acel moment solemn, rugăciunea de seară, dacă dimineața sufletul este odihnit și curat pregătit pentru o nouă zi, seara este exact pe dos, sufletul este neliniștit, încărcat cu toate și cu bune și cu rele, în acel moment intim cu noi înșine trebuie să ne lepădăm de toate cele necurate, de toate frământările acumulate peste zi care trebuie să se piardă în abis și să rămână doar ataraxia pe care o lasă un asemenea moment de rugăciune.

Dacă bunicii sunt mari habotnici chiar uneori mai catolici decât Papa cum se spune, părinții mei deși sunt fiii acestor habotnici, paradoxal nu prea au moștenit credința de la ei sau în orice caz nu prea mult, așa că eu sunt cel care aranjează câte un obiect sfânt religios în casă. Poate că totuși îi judec prea dur, viața uneori ne așează într-o postură mai ingrată, problemele de zi cu zi sunt cele care predomină viața unui adult și atunci curățenia spirituală este dată uitării, pe undeva caut să înțeleg toate lucrurile acestea, dar vine un moment seara când acea conștiință de sine, cunoaștere pe sine ar trebui ca să-și spună cuvântul.

Deși sunt doar un adolescent timid încerc totuși să deslușesc căile vieții așa cum se văd în ochii unuia care este în devenire, și simt fără însă a putea oferi o concluzie fermă că viața spirituală este cu mult peste cea materială, cel puțin la etatea adolescenței așa se vede. Era un sfârșit de toamnă foarte plăcut, cu un soare mult prea arzător pentru ceea ce reprezintă noiembrie, când în sinea mea mi-am propus să-i fac o vizită mamei la școală. Câteodată vorbesc cu mine însumi și încerc să-mi imaginez cum învață și alți copii pe la alte școli, iar cum mama este în domeniul, este cel mai bun pretext pentru a afla întreaga tevdatură. Ideea principală este că eu sunt prea întrovertit, chiar și în fața mamei, până și a deranja-o la cancelarie reprezintă o provocare mult prea mare pentru mine așa că mai mereu vin cu alibiul acesta cum că o caut pe mama, dacă portarul de la intrarea în școală mă întreabă ceva, deși cred că deja mă cunoaște și știe unde dorește să ajung. Dar cum fac mai mereu evit cancelaria și fac o sacadare între cele două nivele ale școlii, pentru a lua pulsul activității în școală, aici trebuie să recunosc că elevii sunt mai disciplinați decât la școala mea, poate totodată sunt mai bine îmbrăcați, dar ceea ce pot

să spun cu mâna pe inimă e că au fete cu mult sub ceea ce avem noi la capitolul frumusețe am zărit aici-colo două- trei adolescente mai răsărite,restul par terne față de ale noastre.

La un moment dat în pauză,unde va pe la mijlocul coridorului,mi s-a părut c-o zăresc pe mama,moment în care am schimbat direcția de mers spre altă aripă,tocmai pentru a evita-o,nu doream în acel moment să-i dau vreo explicație despre prezența mea acolo,în plus mă invita în cancelarie sunt ferm convins de asta și acolo eram sub tirul de întrebări ale colegelor ei,ceea ce-mi provoca o mare umilință,cel puțin din punctul meu de vedere,Eschivarea,câteodată are și ea rolul ei pozitiv în viață.

Pe când am dat să iau colțul pentru a coborî scările și a veni acasă priveam,mintea și întreg corpul s-au oprit instantaneu,nu-mi venea să-mi cred ceea ce văd în fața ochilor,era acea fată frumoasă cu chipul de îngerăș care mi se arăta tocmai la școala unde profesează mama,și unde eu am refuzat-o ca s-o urmez,tocmai acolo visele mele au devenit realitate,tocmai acolo toate gândurile mele s-au adunat într-unul singur,toate imaginațiile s-au transformat în aievea și acum în fața mea o aveam pe mult dorita adolescentă și mult visata cenușereasă.Pe loc m-a cuprins o emfază greu de imaginat,greu de ținut în frâu,pur și simplu mi-a venit ca s-o iau în brațe și să o pup toată de fericire,deși nu pot ca să-i dau vreo definiție fericirii,în acel moment am fost pe culmile ei.Când ai o persoană care te interesează în fața ta,primul lucru pe care-l faci e să te uiți direct în ochii ei,uitându-mă cu atenție am observat doi ochi plini de emoție,strălucitori care de la distanță se putea observa că emană dragoste.

La față a devenit brusc cărămizie,culoare specifică de regulă fecioarelor,iar la vârsta ei nu putea fi deloc altfel,voiam cu tot dinadinsul să-i spun ceva,indiferent ce,dar metafizica și-a pus din nou amprenta,și pe când m-am hotărât am auzit o voce matură din clasă,probabil de la catedră..Diana intră în clasă te rog! Și fata a închis repede ușa.Euforia mea a continuat aproape inexorabil și la mult timp după acea întâlnire,aveam acum câteva argumente irefutabile..știam unde învață,etaj,clasă,cum o cheamă și pe deasupra am întâlnit un vecin de bloc care învață la aceeași școală și pe același palier cu Diana.Acum pentru mine prioritatea numărul unu era să mă întâlnesc cu acel vecin,probabil la sfârșit de săptămână,când ambii suntem mai liberi și să-l întreb câteva amănunte legate de Diana,dacă bineînțeles are vreo conexiune cu ea,destinul mi-a fost din nou favorabil și n-a fost nevoie de mult timp pentru a-l întâlni pe acel băiat,tocmai terminasem de citit o carte romantică și m-am decis ca s-o înapoiez bibliotecii de unde o împrumutasem cu două săptămâni în urmă,acolo mare surpriză,l-am zărit tocmai pe acel băiat împrumutând de data aceasta o carte,și mare mi-a fost bucuria la vederea lui.Dar totuși trebuia să găsesc o introducere cu tact în discuția noastră la adresa Dianei,asta pe de-o parte,pe de cealaltă nu voiam nici în ruptul capului ca timpul să se scurgă la întoarcerea spre casă,ca eu să nu aflu nimic cu privire la Diana.

Băiatul a fost mult mai deschis decât mi-am putut imagina,și mi-a spus tot ce știa în legătură cu ea,cu că o cheamă Dan Diana,a fost născută în America în Houston ,statul Texas din părinți plecați din Iași iar acum singurul motiv pentru care ei s-au întors,este acela că mama tatălui ei este grav bolnavă sau este pe patul de moarte cu alte cuvinte,și că ei locuiesc într-o zonă rezidențială a Iașului,iar acolo unde am văzut-o eu la fereastră locuiește bunica ei,și ea mai trece pe acolo doar ca s-o vadă și eventual ca să mai aranjeze un lucru sau altul,bunica ei are mereu la dispoziție o infirmieră plătită de către tatăl Dianei ,cum era și firească.Marea dilemă pentru mine acum este cum pot s-o abordez pe Diana,cunoscând acum întreaga situație,ea pe la bunica ei vine doar aleatoriu,atât școala cât și locuința ei sunt ambele la mare depărtare de mine și nu prea avem cum să ne intersectăm,singura soluție pentru moment rămâne băiatul din vecini și totodată colegul ei de școală.Atât la școală cât mai ales acasă puterea de concentrare a scăzut mult,acum toate gândurile mele se îndreaptă spre ea și asta nu-mi face bine deloc,sunt în plin semestru școlar și nu-mi pot permite să ratez lecție după lecție în special la gramatică și istorie,unde în mod normal sunt doar ochi și urechi.Trebuie imediat să găsesc o soluție în această afacere a inimii cu Diana,norocul meu dacă pot spune așa e că se apropie 6 decembrie când toată lumea știe că se împart cadouri pentru cei dragi,iar pentru asta am cumpărat o casetă audio și un poster mare cu un cântăreț de muzică pop ,aflat pe culmile carierei,la cum am văzut-o eu pe Diana,părea o fire

romantică, în concluzie trebuie ca să-i placă acest gen de muzică.

Cadoul am să i-l înmânez prin vecinul meu, și tot de la el am să aștept vești despre entuziasmul ei, dacă a fost vorba de așa ceva. Odată cadoul înmânat, piatra de pe inimă mi-a fost luată și acum sunt mult mai liniștit, în ceea ce privește meditația atât cea școlară cât și cea spirituală.

Sfântul Nicolae a picat într-o zi de vineri, când la cursuri fiind am auzit clopotele bisericii răsunând la orele dimineții mai tare ca niciodată, moment în care mi-am spus mie însumi că în pauza mare trebuie să fiu și eu prezent la biserică, chiar și pentru o jumătate de oră, pauza mare a venit și cu pași mari m-am îndreptat spre biserică, sau mai bine zis spre subsolul ei, lucrările la ea sunt în toi, dar de data aceasta totul a fost diferit, era un început de decembrie foarte răcoros poate prea frig pentru 6 decembrie, în sălile de clasă exista deja căldură, în timp ce în biserică m-a cuprins brusc un frig și un aer rece la intrare echivalent cu un aer de munte, aici instalația de încălzire lipsește pentru moment, este în curs de construire, doar părintele lângă altar avea un radiator care emana o brumă de căldură, în rest un frig pătrunzător până la oase, în aceste condiții știam că nu voi rezista nici măcar acele treizeci de minute și după doar un moment de rugăciune și două lumânări aprinse, una pentru cei vii, alta pentru cei morți, m-am reântors în sala de clasă parcă cu un regret în suflet că n-am rezistat mai mult la slujbă, câteodată mă cert pe mine însumi cum că mereu trebuie ca să fiu mai persuasiv și mult mai hotărât în viață, dar mereu apare problema timpului, care niciodată nu mai poate fi retroactiv.

La întoarcere în drum spre casă îl zăresc pe Mihai, colegul de școală al Dianei celui căruia i-am înmânat cadoul ei, observ cum că mâinile îi erau ocupate cu o pungă de cadouri, gândul mi-a mers direct la Diana, așa a și fost, după cadoul primit la rândul mi-a făcut și ea unul de data aceasta dublu față de cadoul primit, în speță ea mi-a trimis prin Mihai două postere și două casete cu două formații pe val în acest moment, totodată Mihai mi-a relatat cu lux de amănunte bucuria și în același timp surprinderea cu care Diana a desfăcut cadoul, ea este o mare fană a acelui cântăreț pop și pentru asta fericirea ei a fost la pătrat, Mihai susține că ar fi țopăit de fericire nu alta, și pentru asta îmi trimite un infinit de pupici de ziua fericită pe care i-am făcut-o. La fel și eu îi transmit multe mulțumiri pentru cadoul primit și sunt absolut ferm convins că după sărbătorile de iarnă ne vom vedea și vom putea discuta mai profund, acum în prejma sărbătorilor de iarnă lumea este foarte agitată, grăbită și eu foarte probabil de sărbători voi fi prezent la bunici, așa că am căzut de acord ca să facem schimb de numere de telefon și să ne întâlnim doar după sărbători, când totodată reîncepe și școala și lucrurile revin la normal, până atunci cu siguranță ne vom gândi unul la celălalt aproape fără preget, ce nu face dragostea..

Școala am terminat-o cu bine, cel puțin trimestrul întâi, odată cu terminarea acestuia a sosit vacanța de iarnă, cu toate că este scurtă de numai două săptămâni este una plină de peripeții, în care lucrurile se preced cu o repeziciune ieșită din comun. Când ești copil nimic nu se compară cu o vacanță de iarnă la țară, acolo unde tradițiile se mai păstrează la fel ca religia, unele sunt seculare altele de câteva decenii, dar primordial este că acestea s-au conservat până în ziua de azi, gen colindatul, plugușorul sau Steaua sus răsare și Viflaimul. Revederea cu unii apropiați mie de aici a fost una emoționantă ca de obicei, dacă vara curtea școlii ne găzduia până dimineața, acum frigul și-a spus cuvântul și casa fiecăruia reprezintă locul de întâlnire cu persoana apropiată.

Totuși chiar în această perioadă fără cursuri, școala își are rolul ei în viața satului, acum aici vin copiii pentru a susține repetiții cu privire la seara de ajun, când cu toții vom colinda ulițele satului dintr-un capăt în altul, iar colinda noastră va prinde viață încetul cu încetul la fel ca Sfintele Sărbători. Steaua va răsări ca în Sfânta Biblie și tot satul va fi cuprins de un entuziasm fără preget în această perioadă.

După mai bine de opt poate nouă luni pe câmp, oamenii satului merită din plin o bunăstare ca aceasta în perioada sărbătorilor de iarnă, de pe la sfârșitul lunii februarie și până în noiembrie bunul gospodar va fi iarăși pe câmpul mult iubit, pe care-l va lucra fără întrerupere de dimineața bună și până seara la lăsarea întinericului. Dacă vara jocurile adolescenței sunt destul de complexe, iarna condițiile meteo nu ne oferă prea des asemenea privilegii, dar totuși avem un joc preferat în această perioadă în speță hokeiul pe care-l jucăm pe baltă înghețată din spatele bisericii, vara pe aceeași baltă practicăm

pescuitul ,un alt sport drag mie și care la sat este unul foarte popular așa zice.

Timpul tace și trece,și încet vacanța se apropie de final ,iar mie gândul îmi este la Diana care își petrece vacanța la oraș...dar nu pot fi ipocrit și să susțin că vecina de peste drum Ana ,nu mă mai interesează deloc și că îmi este total indiferentă,de aceea am mai aruncat și câte o privire în curtea vecinului sperând s-o pot vedea și chiar pentru puțin timp,dar n-am văzut-o niciodată,decât de puține ori pe tatăl ei care pregătea casa pârintească pentru Sfintele Sărbători de iarnă,dar mereu se pare că ea și mama ei rămân la oraș pentru aceste sărbători,și vin la țară doar pentru concediul de vară când timpul le permite ca să lucreze în grădină și să stea la plajă eventual,când timpul afară devine canicular

Cum toată lumea știe zona rurală,nu este una avansată în tehnologie,iar când jucam hokey .în prealabil ne făceam singuri crose din lemnul buncii pe care-l ciopleam cu multă atenție până devenea ceva asemănător crosei pe care o vedeam la televizor,pukul era cel mai ușor de confecționat fiind realizat dintr-o bucată mică de lemn.Unii puțin mai înstăriți de acasă aveau patine în picioare,iar alții mai modești jucau în bocanci,eu numărându-mă printre cei norocoși având patine.Mereu jocul era foarte disputat,rezultatul mereu strâns,după un asemenea joc în frig pe câmp deschis nu-ți mai ardea de nimic decât să vii acasă și să intri imediat sub plapumă,care era confecționată din puf de rață sau gâscă și ținea enorm de cald,plus o cană de lapte fierbinte cu două lingurițe de cacao și două felii de pâine prăjită mă făceau să mă simt ca nou,după care adormeam instantaneu ca un bebeluș nou -născut.

Seara pe lângă o lectură bună ,televizorul îmi ținea companie de câte o oră- două,pe durata sederii mele aici,Țestoasele Ninja și serialul maghiar Linda erau preferatele mele,ca de altfel al oricărui adolescent pasionat de televizor.În Sfânta zi de Crăciun,bucatele au fost sfințite la fel ca de Sfintele Paști,și nimeni nu s-a atins de ele decât după sfânta liturghie,până atunci s-a ținut post negru,majoritatea îl respectă cu strictețe neconsumând nici măcar apă,ceea ce n-a fost și cazul meu,de mic apa a fost principalul meu aliat,după mâncare nu m-am prea dat în vânt,în schimb dulciurile fac deliciul sfârșitului de zi,în calitate de desert.Clopotnița a răsunat aproape inexorabil în toată ziua de Crăciun,fiind două liturghii,una de dimineață iar cealaltă seara la ora optusprezece,la ambele biserica a fost practic neîncăpătoare,deși afară a fost un ger năpraznic ușa bisericii n-a fost închisă și cei care stăteau la intrare pe trepte au putut auzi cu mare voluptate Sfânta liturghie.

Locul meu a fost ca de obicei în scoruș,alături de alți tineri,de acolo am parte de-o vizibilitate maximă asupra întregii biserici,și de unde clopoțele bisericii răsună cel mai frumos.Sărbătorile de iarnă sunt extrem de frumoase,doar că trec pe nesimțite aidoma unui băț de chribit,și încet îmi pregătesc bagajul pentru mâine dimineață,când mama vine să mă ia cu primul tren de la Iași,aici m-am simțit în largul meu având un program mai lejer,dar în care n-am neglijat deloc lectura,cel puțin două ore pe zi mi le-am dedicat cititului,dar până la urmă bateriile mi le-am încărcat printr-o conduită spirituală exemplară oferită de către bunici,parcă aici rugăciunile capătă proporții cosmice și se-nalță ușor dar sigur spre cerul azur care la atrage ca un magnet și te îndeamnă la noi și noi momente de reculegere.

Când vin de la Iași la țară,simt că nu las multe lucruri în urma mea,dar când fac drumul invers de la țară la Iași,parcă se prăbușește cerul peste mine,un infinit de regrete vin peste mine ca un tăvălug și mă strivesc într-atât de tare încât două trei zile după venirea la Iași nu mai dețin nicio putere,asa s-a întâmplat și acum,și am impresia că așa va fi mereu,sau cel puțin mult timp de acum-ncolo.O ultimă privire ,ca mai de fiecare dată în curtea vecinului,într-o vagă speranță de a zări-o pe Ana,dar fără rezultat,după care am urmat același drum drept care duce spre gară,singurul aspect pozitiv,dacă pot spune așa în metafizica în care mă aflu la plecarea spre Iași,e că-mi place la nebunie ca să călătoresc cu trenul.

Pentru mine călătoria cu trenul este predestinată visătorilor și mărinimoșilor sau persoanelor puțin naive,care așezându-se încet pe locul de lângă geam,eu consider că e unicul loc unde așa putea sta călătorind într-un tren,încep să viseze uitându-se pe fereastră și concomitent visul lor începe să corespundă cu peisajul văzut din tren,mai nostalgic de atât nu există și nu va exista vreodată un vis mai mare ca acesta.Dar după câte știu eu uneori visele devin realitate,pentru că ele reprezintă o dorință

neîmplinită și cineva de acolo de sus ,când și când ne mai îndeplinește câte o dorință,și în concluzie nu toate rămân himere efemere,uneori realitatea bate filmul și acesta este un aspect pozitiv al vieții.

Acasă la Iași gândul mi-a zburat imediat spre Diana,multe întrebări fără răspuns pe moment și-au făcut loc în adâncul sufletului și nu mi-a rămas nimic altceva decât să le aștern pe hârtie ca la sfârșit toate acestea să formeze o scrisoare,care să atingă la citirea ei o coardă emoțională greu de descris în cuvinte.Scrisorile au fost și vor fi un pas înainte foarte important în tentativa noastră de a le impresiona pe adolescente.Factorul pozitiv dintr-o scrisoare,este că partea cealaltă nu te poate vedea și totodată își poate da drumul la emoții și sentimente fără a fi conturbată de cineva sau chiar de către privirea cuiva,se știe că lacrimile adevărate ard cu adevărat în singurătate ,acolo unde prefăcătoria sau teatrul nu-și au rostul.Și așa fata rămâne singură cu visele ei ,și poate cântări bine vorbele autorului scrisorii și așa va avea tot timpul din lume ca s-o facă și să dea un răspuns.,pe măsura sentimentului ei.

Nu cred să existe pe lumea aceasta o mai mare suferință decât cea din dragoste,practic e o suferință fără preget,inima noastră le aparține lor și vice-versa,dragostea te descompune într-atât de tare întrucât îți vine să țipi de durere,asta dacă mai ai putere ca s-o faci.

Dragă Diana,după lungi frământări și dezbateri cu mine însumi,m-am hotărât să-ți scriu această scrisoare sperând că ea îți va limpezi puțin gândurile tale,în primul rând doresc să te informez că odată ce m-am așezat la masa de scris,aceasta brusc a început să tripideze de la emoția care m-a cuprins,doar gândindu-mă la tine,pot să-mi imaginez de pe acum un zâmbet scurt de-al tău la citirea primelor rânduri din această scrisoare.Eu în viață Diana,nu doresc nimic din ce nu-mi este oferit la liber,fără prea mari condiții,și-n continuare eu nu pot să judec o persoană indiferent de cine ar fi ea pentru simplul fapt ca n-are sau are sentiment față de mine,în concluzie eu n-am să-ți forțez mâna ,dacă pot spune așa decât consensual.A intra în inima ta este o artă,asta să ții minte de la mine,iar eu sunt un mare admirator al artei și voi face tot posibilul ca să realizez această frescă,ochii tăi albaștri la fel ca două smaralde m-au vrăjit într-atât de puternic încât n-am să-i pot da uitării nicio dată ,să știi ,indiferent ce se va întâmpla între noi.Doresc din tot sufletul să te cunosc cât îmi vei permite de bine,de-o intimitate vecină cu dragostea,și dacă se va putea să rămânem strâns uniți ca miezul de coajă.Pesimiștii susțin că o adolescentă,o fecioară nu poate iubi decât o singură dată,Diana,înțelegi...sincer eu nu cred asta chiar întru totul,eu cred că o femeie va avea mereu resurse de sentiment undeva ascunse în adâncul inimii,în abisul ei,dar dacă este așa ,aș fi în culmea fericirii să știu că Dan Diana m-a iubit tocmai pe mine și că eu am fost primul în inima ei.Cu acestea spuse ,îți doresc un an nou fericit,plin de împliniri și fie ca toate dorințele tale să devină realitate.

Cu simpatie Emanuel.

Având acum conștiința împăcată că pasul prim și cel mai important l-am făcut eu ,pot să-mi văd liniștit de studii,în special de literatură și critica literară,unde este foarte mult de meditat.

Nu trece o zi ,cu excepția duminicii când este închisă,ca să nu-i pășesc pragul frumoasei biblioteci Județene din Iași,văzând acolo mulți copii stând pe fotolii și lecturând câte ceva ,parcă mă ambiționez și mai tare,zilele trecute numai,mama a stat îngrijorată pentru că n-am fost încă acasă la orele cinei,la noi în familie asta reprezintă ora nouăsprezece,iar eu am părăsit biblioteca la ora douăzeci odată cu ora închiderii,altfel probabil că mai stăteam până la orele douăzeci și patru,când am ajuns acasă am primit o lecție dură de etică din partea mamei,ea spunându-mi că orice familie organizată care se respectă,seara se adună împreună în jurul mesei pentru a lua cina.Când faci ceva cu voluptate în viață,parcă și timpul zboară și uiți de toți și de toate,chiar și foamea marea cucoană,alături de lene,uită să te mai caute,asa s-a întâmplat și cu mine,în afară de o foame de lectură,n-am avut voință pentru nimic altceva și parcă cu atât cina a fost mai delicioasă,cu cât am luat-o după o zi încărcată de lectură.

Lucru îmbucurător pentru mine la bibliotecă a fost când în incinta ei am zărit persoane de vârstă a treia,ceea ce reprezintă că lectura n-a murit definitiv,asa cum cred unii ,ea chiar există,este cât se poate de vie și se va transmite ca Biblia din generații în generații,atâta timp cât lumea va mai continua

să existe,nouă nu ne rămâne altceva decât să ne contemplăm la maxim de situația dată și într-un final să transformăm subiectul în istorie nu în material cum fac majoritatea,care în cele din urmă se vor pierde cu ușurință în timp și spațiu.

În scurt timp am primit o scrisoare de mulțumire de la Diana,având în ea numărul ei de telefon și acceptul de a deveni prieteni,cine știe poate intimi,și că așteaptă nerăbdătoare prima întâlnire cu mine.Dintotdeauna am considerat că prima întâlnire și primul sărut sunt esențiale în continuitatea unei relații,sărutul cel puțin,este cu siguranță cel mai dulce,dintre toate.Toată ziua am meditat asupra locului de întâlnire,și delurarea ei,în cele din urmă am ales teatrul,pentru că în opinia mea el reprezintă o evadare din singurătate și cu siguranță pentru moment mă simt mult prea singur,doar eu cu gândurile mele,este totuși mult prea puțin pentru ceea ce reprezintă o relativitate astăzi,și totodată sunt sigur că va fi o aventură frumoasă ,plină de viață care la rândul ne va ține și pe noi în viață.

Avantajul scenei și a teatrului însuși e că pare fascinant prin contactul său direct cu publicul,o vom simți și noi pe pielea noastră,această chestiune.Ca la orice primă întâlnire,am adus flori și așa am întâmpinat-o pe Diana ,cu un buchet frumos de trandafiri roșii,după care cu pași mărunți dar siguri ne-am îndreptat spre Teatrul Municipal din localitate,aici puțină lume la casa de bilete,în răspăr cu spectacolul de pe afiș,care este la primă audiție,în sală se aflau ceva spectatori intrați înaintea noastră iar până la începerea spectacolului au mai sosit ceva,sunt undeva la jumătate peste capacitatea sălii.

Spectacolul a fost unul extraordinar,actorii au făcut tot ce le-au stat în putință pentru a mulțumi întreaga audiență și pe întreg cuvânt că au și reușit.În mijlocul piesei,frumusețea Diane a scos la iveală erotismul din mine,pasiunea înflăcărată a unui bărbat,și pur și simplu n-am reușit să mă abțin ca să n-o sărut,într-adevăr primul sărut a fost mai dulce decât puteam eu ca să-mi închipui vreodată.

După finalul piesei am condus-o pe Diana până în fața blocului ei,mai precis în fața scării,și am acompaniat-o cu privirea până ce aceasta a deschis ușa casei și totodată mi-a aruncat o ultimă privire de mulțumire și dragoste pentru seara frumoasă oferită.În drum spre casă m-am simțit și eu pentru prima dată în viața mea cu adevărat bărbat având o responsabilitate pentru o relație înfăptuită în adâncul sufletului care fără îndoială este primul segment al vieții.Acasă mi-am urmat rugăciunile de seară,după care a urmat somnul parcă mai dulce ca niciodată,aidoma sărutului prim oferit.

La școală ,în pauza mare,noi adică eu și câțiva colegi apropiați,avem o tradiție de a ne povesti lucrurile interesante petrecute la sfârșit de săptămână,printre noi avem două-trei colege mai de gașcă,care uneori cu povești foarte interesante ne umple pauza,printre ele se află și Raluca,pe departe premianta clasei,dar de data aceasta eu am fost cel care a spus povestea zilei,și cu toții au rămas frapați de propaganda făcută de către mine teatrului,și cum teatrul poate lega suflete,într-o poveste de iubire,atât de adânc m-am implicat în relatare,și ei au ascultat atât de cumiți întrucât am întârziat la ora de curs următoare,fără însă la intrarea în clasă să putem oferi vreo explicație domnului profesor pentru întârzierea noastră,pur și simplu am intrat,am salutat și ne-am așezat fiecare la locul lui.

Pentru mine,unele ore de curs devin tracasate,îmi pierd prea repede interesul față de materie,abia aștept anii de liceu și cei de facultate unde unele dintre materii se mai reduc,și așa toată atenția pentru mine va putea fi captată de literatură și de istorie,acolo unde mă simt ca pește în apă,dar pentru moment trebuie să fac față situației încă doi ani de generală,după care voi constata pe propria piele ce schimbări va aduce liceul în filosofia mea.În orice caz dacă ar fi să pariez pe vreo confirmare a unuia dintre noi,fără să am vreo brumă de platitudine,aceea cu siguranță ar fi Raluca,se vede de pe acum că are o foarte mare voință spre tot ceea ce înseamnă cunoaștere,filosofie,antropologie,sau cel puțin eu așa o văd,mergând spre unul dintre aceste segmente umaniste.

Duminică am invitat-o pe Diana la o plimbare prin centrul vechi al orașului,într-o zonă agrestă care îmi provoacă mari nostalgii,gândindu-mă la vacanța mare de vară și la casele cu grădini vii colorate din inima satului.Aici mă simt în largul meu, parcă primesc o inspirație divină când mă aflu într-o zonă sau într-un local unde lemnul își face apariția și schimbă total arhitectura zonei,asta doar

aici în centrul vechi, în schimb în inima orașului și-a făcut apariția sticla albastră, care câștigă teren de la o zi la alta, doar că pentru mine această sticlă albastră nu reprezintă absolut nimic, ea nu te poate inspira cu nimic, ba contrar e de-a dreptul respingătoare, la fel ca și cei care-și au activitatea înăuntrul acestor clădiri, prin ceva birouri, oamenii care activează acolo sunt prea fixați, ei știu una și bună...acea mască profesională după care potopul, sunt cinici din calea afară, tocmai de aceea nu mă văd pe mine urmând această cale. În circuitul centrului vechi se află și o frumoasă catedrală, veche și ea de mai bine de un secol, bineînțeles între timp a mai fost și recondiționată, aici ne-am oprit pentru un moment de reculegere, am aprins câteva lumânări pentru cei vii și cei morți, după care am continuat plimbarea având o discuție spirituală, încercând să savurăm din plin clipa, acel moment în care parcă totul dispare, rămâne în urmă, și secunda supremă a dragostei declanșează extazul pe fețele noastre, nimic nu se mai poate compara cu un asemenea moment.

Pentru ca o relație să dureze ea trebuie ca să fie mereu într-un proiect cu rezultat, chiar dacă pe parcursul lui mai apar și obtuzități, inimile noastre trebuie date peste cap de dragoste, și emoția trebuie să fie și ea prin preajmă, numai așa o relație se poate consolida. Inima Dianei în acest moment este bulversată de dragostea pe care din toată inima încerc să i-o arăt în toate felurile și chipurile posibile, pe când ne plimbam cu entuziasm prin centrul vechi, instantaneu au apărut primele semne de dragoste pe chipul ei și nu numai, întreg corpul trăda semnul iubirii, se înroși la față, ochii dilatați, deveni brusc melancolică, emoțiile îi făsticeau glasul, cu greu își găsea cuvintele potrivite, avea mersul legănat, privirea mai mereu în pământ, din toate acestea am tras concluzia că e îndrăgostită lulea, acum totul depinde numai de mine și de capacitățile mele de a menține această flacără aprinsă pentru mult timp. Băiatul cere, fata oferă, dar această idee poate fi vandabilă numai în cazul în care băiatul se ridică la așteptările fetei, în caz contrar frumusețea ei se poate întoarce împotriva lui.

Mergând un timp și ținând-o de mână am simțit cum curge prin vene sângele iubirii, am simțit acea scânteie care menține sentimentul viu, odată ce aceasta apune relația devine superfluu. Eu am obiceiu ca mereu săptămânal să aduc flori acasă și bineînțeles ca să i le ofer mamei, care cu zâmbetul pe buze le așează grijuliu într-o vază care în prealabil a fost ștersă bine, de aceea am căutat cu insistență o florărie, știam că trebuie să existe una aici, era imposibil ca-n centrul vechi al Iașului să nu existe așa ceva, alegerea n-a fost grea, un buchet de garoafe și zâmbetul de pe chipul Dianei s-a luminat asemenea unei noaptea. Florile vestesc și degajă sentimente, fiecare floare își are povestea ei, și totodată ele reprezintă un semn al bucuriei și al trecerii de la metafizică la sensibilitate.

Oricine oferă flori unei femei va avea garanția unui sentiment imediat din partea acesteia, asta mi s-a întâmplat și mie și pe loc am primit un pupic cât s-a putut de tandru și o mulțumire adusă din adâncul inimii, a fost una dintre cele mai emoționante zi din viața mea, pe lângă afectivitatea Dianei, acest peisaj rustic n-a făcut altceva decât să amplifice scânteia dragostei noastre. La întoarcere am ținut-o mereu de mână până în fața casei, acolo la depărțire am primit un pupic cât se poate de dulce, și fiecare dintre noi parcă regretând momentul despărțirii ne-am urmat drumul, ea cu mersul puțin legănat în casă, eu fericit la culme spre casă, dar coborând marele bulevard care duce spre locuința mea am dat peste o florărie deschisă peste program, și atunci mi-am spus mie în sine că nu pot să mă prezint în fața mamei fără un buchet de flori. Dacă Dianei i-am cumpărat un buchet de garoafe, mamei i-am cumpărat unul de crini, pot spune că a fost cel mai impresionant buchet de flori existent în florărie la acea oră, buchet care i-a făcut seara fericită mamei, imediat ce l-a văzut l-a așezat într-o vază nouă cumpărată recent, și ochii nu i-a mai dezlipit de la vază aproape întreaga seară. Între timp eu mi-am urmat ritualul de seară, cu o igienă bucală, după care momentele de rugăciuni de dinaintea culcării, toate acestea pentru a avea o noapte liniștită.

Se apropie întâi martie, și după cum se știe trebuie să fim grijulii cu doamnele, exceptând pe mama și pe Diana, mă simt obligat la o mică atenție și în fața Ralucăi. E cea mai apropiată sentimental, colegă de persoana mea, îndrăznesc să susțin că suntem buni amici, conversăm mult în pauze, ne spunem unul celuilalt lucruri care aparțin de intimitatea fiecăruia, uneori facem schimb de

casete audio,și chiar mă simt cumva să apar la școală în fața ei cu nimic.De aceea m-am gândit că pe lângă necesarul buchet de flori ar mai fi nevoie de încă ceva,și ce cadou poate fi mai reprezentativ decât o carte.

Un roman de dragoste s-ar încadra perfect la sentimentul ei și acesta a fost primul lucru pe care l-am făcut după terminarea orelor de curs,am colindat câteva librării din zonă pentru a găsi cartea propriu-zisă,la intrare am avut câteva titluri în gând de carte,după care la final voiam să obțin o triere,iar care cred eu că corespunde cerințelor să rămână.Singurul impediment a fost că acele romane cerute de mine s-au epuizat de mult,dar nu din cauza clienților,ci din cauza returului,ele stând pe raft mult timp,câțiva ani buni fără a fi însă cumpărate de către nimeni,în concluziei librarul a fost nevoit ca să le returneze editurilor.

Drumul pentru mine se arăta mult mai lung decât în aria casei,am luat calea centrului,acolo unde se află librăria mare a Iașului,acolo poți găsi aproape orice carte,așa a și fost ,toate cărțile dorite de mine erau pe stoc,după lungi dezbateri cu mine însumi am ales un roman de dragoste care sunt ferm convins că va fi devorat cu voluptate de către Raluca.De remarcat faptul că în mai toate librăriile am fost singur,doar cu personalul angajat,poate că-n trecut se citea și la lumina lampei sau a lumânării,dar astăzi pentru majoritatea cartea e superfluu,dintr-un motiv sau altul,lumea nu mai citește,dar totuși principalul motiv rămâne însă analfabetismul,care și în ziua de azi este încurajat de către tocmai timonierii acestei țări.

Parcă lucrul acesta cu librăriile goale m-a ambiționat și mai tare,și după ce am ajuns acasă,m-am așezat la masa de lucru și am citit și scris până la ora unu dimineață,cu o pauză de douăzeci de minute pentru cină,în ce foame de cultură m-am aflat mai putea citi până dimineață când totodată trebuia să merg la școală,însă numai somnul care și-a pus amprenta,m-a determinat să mă opresc din activitate.În următoarea zi la școală ,i-am înmănat cadoul Ralucăi,și am primit multe mulțumiri în schimb,plus un pupic pe obraji,în pauza mare când timpul este mai darnic cu noi i-am explicat Ralucăi cum că în librării clienții sunt atât de mulți ca oamenii pe stradă într-o zi cu vijelie sau furtună puternică.Și ea la rândul a remarcat faptul acesta,dar în sine ea speră ca noi adică noua generație să putem schimba lucrul acesta,și nu numai,într-unul nobil,sincer sunt sceptic,dar timpul este cel care va decide și farul cu luminița e la o distanță considerabilă de România,din nefericire,și nu văd o apropiere în scurt timp.Apreciez la ea filosofia ei mereu optimistă indiferent de situația dată.

A sosit și momentul mult așteptat întâi martie,și firesc un cadou pe măsură pentru dragostea mea Diana,am stat mult și am meditat asupra temei,și într-un final m-am decis asupra unuia în care pot combina utilul cu plăcutul și gingășia cu educația,am ales un buchet imens de trandafiri format din cincisprezece fire,tot cincisprezece dar de data aceasta cărți,și tot atâtea titluri din care romanul polițist va face diferența,suspansul persistă de la un capăt la altul ,bineînțele un roman de dragoste nu putea lipsi,apoi ceva dramă,ficțiune și filosofie își fac și ele simțită prezența în lectură.Pentru ca atenția să fie completă am cutreierat Iașul,ca un om bolnav după un medicament prin farmacii,după un ursuleț de pluș,dar totuși am emis niște pretenții,decât să cumpăr orice lucru slab calitativ,să fie doar cantitativ,mai bine nu-l cumpăr sau cel puțin aceasta este rațiunea mea,în special acum când este o ocazie specială,nu doream în ruptul capului ca să mă prezint în fața Diane cu orice,de aceea am căutat o firmă anume specializată în producerea jucăriilor din pluș,și abia în centrul vechi undeva după un corner,într-un labirint de magazine,acolo am reușit ca să găsesc acea marcă de ursuleț,cu zâmbetul pe buze l-am achitat la casă și acum am cadoul întreg,și totodată mă pot prezenta cu inima împăcată în fața ei.

Buchetul de trandafiri a fost împachetat exemplar de către florăreasă de pur și simplu toți ochii de pe stradă au fost aruncați asupra lui,cărțile nu puțin la număr cincisprezece, au fost și ele împachetate cu hârtie roșie și pe deasupra legate cu o fondă albă,iar ursulețul destul de mare și el aproximativ cincizeci de centimetri înălțime,a fost și el de asemenea împachetat în hârtie roșie.

Emoțiile au atins cote insuportabile de data aceasta,deoarece pentru prima oră o vizitam pe

Diana acasă și implicit făceam cunoștință cu părinții ei, plus totodată era prima întâlnire de acest gen din viața mea. De la locul unde m-a lăsat taxiul și până la locuința Dianei cred că sunt zece maxim cincisprezece metri, dar această distanță a devenit brusc infinită datorită emoțiilor care persistau la interiorul meu, aflat în fața ușii am ezitat puțin, gândindu-mă încă o dată și încă o dată la introducerea pe care am s-o fac la prezentarea părinților. Am sunat și parcă în acel moment la auzul soneriei, emoțiile s-au mai risipit, tatăl ei a fost cel care m-a deschis, exact cum îmi doream mai puțin, m-a poftit politicos înăuntru, mi-a luat haina și a așezat-o cu tact pe cuier, după care au început prezentările și înmânarea cadourilor din parte mea și multe mulțumiri din parte lor, în special din parte Dianei, de la care am primit și un sărut cât se poate de dulce.

Se pare că mi-am făcut multe griji degeaba, pentru că așezându-ne la masă și deschizând discuții despre absolut orice, școală, adolescență, cinema, teatru, dragoste, mi-am dat seama că sunt niște oameni erudiți cu mult bun simț, de care m-am atașat foarte repede, de parcă ne cunoșteam de-o viață, nu degeaba au trăit douăzeci de ani în America, îmi făceam planuri înainte de plecare cum că o să mă reântorc la ora cinei acasă, dar aici situația s-a schimbat radical, mama Dianei pur și simplu nici n-a dorit să audă de vreo plecare de-a mea până când nu servim cina împreună, doamna Bianca a pregătit pentru asta somon roșu la cuptor alături de-o garnitură de orez plus un sos de specialitate, iar ca desert un tort cu banane cere încă de la vederea lui îți rămânea gura apă.

A fost o seară frumoasă, e puțin spus, dar la plecare am mai avut parte de-o surpriză din partea lor, în America când este vreo onomastică, sărbătoritul primește cum e și normal cadouri, dar surpriza vine la final unde sărbătoritul trebuie să și ofere un cadou la fiecare invitat, așa s-a întâmplat și acum când doamna Bianca mi-a oferit un joc imens de fotbal cu manete care se poate juca în minim doi jucători și în maxim șase. Părinții Dianei știau de la ea că sunt un împătimit al fotbalului de aceea surpriza a fost și mai mare și mai binevenită. Cum era imposibil ca să parcurg distanța până acasă având jocul în mână, tatăl ei s-a oferit ca să mă aducă cu mașina până în fața locuinței.

Luându-mi la revedere și mulțumind frumos pentru întreaga ospitalitate de care am avut parte, am pornit cu tatăl Dianei domnul Dan spre casă, având gândul mereu la joc, care avea aceeași înălțime ca mine, lucru care m-a frapat de la bun început. La sosirea în fața scării l-am invitat pe domnul Dan înăuntru, dar acesta m-a refuzat politicos pe motivul că e mult prea târziu pentru o astfel de vizită, așa că nu mi-a rămas nimic de făcut decât să aduc jocul în casă și să mulțumesc lui Dumnezeu pentru ziua oferită, acum e mult prea târziu pentru a încerca să deslușesc tainele jocului, dar în zilele ce vor urma, voi fi călare pe el, încercând să mă simt cât mai bine delectându-mă cu el.

Drept mulțumire, pentru ziua frumoasă pe care am petrecut-o împreună, am invitat-o pe Diana în oraș și unde altundeva puteam merge decât la teatru, acolo unde spectacolul și iubirea merg mână în mână, la fel ca viața și moartea, ca să poți muri mai întâi trebuie să te fi născut, iar dacă dorești să asiești la un spectacol, trebuie mai întâi să iubești. Dacă de prima dată sala nu era plină, acum spre surprinderea noastră s-a umplut, și spectacolul a fost unul pe măsură, o poveste spectaculoasă de dragoste cu o intrigă la mijloc, în care un băiat dorind ca să ajungă dintr-un oraș în altul la niște rudeni în vizită se îndrăgostește pe peronul gării de -o domnișoară foarte frumoasă, și-n cugetul lui nebunesc, coboară din tren alături de ea cu două stații mai devreme decât orașul de destinație, aici începe întreaga tevdură, când el încearcă din răspuțuri să-i cucerească inima, ea îl primește într-un gest disperat în casă, acolo unde ia naștere întreaga controversă, ea îl acceptă dar numai condiționat, el dorește dragoste cu orice preț și așa se naște antinomia, care într-un final este bună la determinarea progresului, tot așa cei doi îndrăgostiți și-au progresat propria lor dragoste, până ce au ajuns la concluzia finală că sunt făcuți unul pentru celălalt.

Păcat că autorul piesei un prozator mare al vremii respective a murit într-un anonimat total, ba mai mult piesele lui de teatru au fost interzise cu desăvârșire de către vechiul regim, și el a fost nevoit ca să-și semneze lucrările cu un alt pseudonim, dar istoria e cea care nu uită și consemnează absolut totul, nimic nu va putea fi șters sau tănuț pe vecie, istoria va aduce fapta la suprafață. La finalul

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

